

Budapest Festival Orchestra & RIAS Kammerchor

olv. Iván Fischer

di 12 feb 2019 / Koningin Elisabethzaal
20 uur / pauze ± 20.45 uur / einde ± 21.55 uur

inleiding Arne Herman / 19.15 uur / Okapizaal 1

in copresentatie met Antwerp Symphony Orchestra

Internationaal Symfonisch 2018-2019

Deutsches Symphonie-Orchester Berlin olv. Robin Ticciati
zo 9 sep 2018 (Koningin Elisabethzaal)

National Philharmonic of Russia olv. Vladimir Spivakov
ma 29 okt 2018 (Blauwe zaal)

Belgian National Orchestra & Collegium Vocale Gent
olv. Hugh Wolff
za 10 nov 2018 (Blauwe zaal)

Swedish Radio Symphony Orchestra olv. Daniel Harding
ma 12 nov 2018 (Koningin Elisabethzaal)

Sydney Symphony Orchestra olv. David Robertson
za 1 dec 2018 (Koningin Elisabethzaal)

London Symphony Orchestra olv. Sir John Eliot Gardiner
wo 30 jan 2019 (Koningin Elisabethzaal)

Budapest Festival Orchestra & RIAS Kammerchor olv. Iván Fischer
di 12 feb 2019 (Koningin Elisabethzaal)

Wiener Philharmoniker olv. Adam Fischer
di 19 feb 2019 (Koningin Elisabethzaal)

Chamber Orchestra of Europe & Collegium Vocale Gent
olv. David Afkham
vr 15 maa 2019 (Blauwe zaal)

Budapest Festival Orchestra & RIAS Kammerchor

Iván Fischer muzikale leiding

Igor Stravinsky (1882-1971)

Four Norwegian Moods, W75

9'

Intrada

Song

Wedding Dance

Cortège

Scherzo à la Russe

4'

Tango, W71 (orkestversie)

5'

Psalmensymfonie, W60

22'

Exaudi orationem meam, Domine (Psalm 38)

Exspectans exspectavi Dominum (Psalm 39)

Alleluia! Laudate Dominum in sanctis eius (Psalm 150)

pauze

Le sacre du printemps

34'

DEEL 1: L'ADORATION DE LA TERRE

Introduction (Lento - Più mosso - Tempo I)

Augures printaniers - Danses des adolescentes (Tempo giusto)

Jeu du rapt (Presto)

Rondes printanières (Tranquillo - Sostenuto e pesante - Vivo - Tempo I)

Jeu des cités rivales (Molto allegro)

Cortège du Sage (Molto allegro)

L'adoration de la Terre (Le Sage) (Lento)

Danse de la terre (Prestissimo)

DEEL 2: LE SACRIFICE

Introduction (Largo)

Cercles mystérieux des adolescentes (Andante con moto - Più mosso - Tempo I)

Glorification de l'élue (Vivo)

Évocation des ancêtres (Lento)

Action rituelle des ancêtres (Lento)

Danse sacrée (Allegro moderato)

Gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via
www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert /
tentoonstelling van uw keuze.

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwin
Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de
concertvleugels van deSingel
Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000
Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
www.moreau-pianoservice.be

Stravinsky en Diaghilev

De modernist met het pokerface

De figuur van Igor Stravinsky is niet weg te denken uit de muziekgeschiedenis van het vroege modernisme. Daar zit de beroemde schandaalpremière van 'Le sacre du printemps', dat ondertussen beschouwd wordt als een van de sleutelwerken uit de twintigste eeuw, beslist voor iets tussen. Nochtans wisten liefhebbers en kenners aanvankelijk niet altijd wat aanvangen met deze componist wiens modernisme zo veel verschillende gedaantes aannam. Nu het rookgordijn dat hij optrok, min of meer is opgeklaard, is zijn verpletterende invloed op de twintigste- en eenentwintigste-eeuwse muziek overduidelijk.

De impasse van het modernisme

Aan de vooravond van de twintigste eeuw kwam de romantische muzikale stijl die de hele negentiende eeuw had gedomineerd, tot een tamelijk abrupt einde. Er heerste een soort algemene scepsis tegenover de sentimentalistische muzikale toonspraak, en meer dan ooit bleek het moeilijk om uit te maken wat een goede volgende stap zou kunnen zijn in de ontwikkeling van de kunstvorm. Enkele radicalen kozen ervoor om de hele muzikale traditie van tafel te vegen en als het ware opnieuw te beginnen. Anderen besloten om terug te grijpen naar klankidiomen uit het verleden. Tot slot waren er ook diegenen die wel nog raad wisten met de muzikale stand van zaken, en een oplossing wisten te bieden voor de muzikale crisis vanuit een analyse van de weg die de muzikale stijl reeds had afgelegd. In zekere zin vertegenwoordigt Stravinsky elk van deze opties.

Russische roots

Igor Stravinsky (1882-1971) werd als derde van vier zoons geboren in een welgestelde familie uit een voorstad van Sint-Petersburg, met adellijke en muzikale connecties. Als kind kreeg hij pianolessen aan huis, maar hij vertoonde geen noemenswaardig talent. Stravinsky was dan ook voorbestemd om rechten te gaan studeren, tot hij in 1902 zijn eerste compositieschets toonde aan Nikolaj Rimski-Korsakov, de meest gerespecteerde Russische componist van zijn tijd. Rimski-Korsakov nam de jonge Stravinsky

onder zijn vleugels en leerde hem de kunst van het orkestreren: net als zijn leermeester wil Stravinsky het orkest tot de verbeelding laten spreken, onder meer via een origineel gebruik van instrumentencombinaties. In het pre-revolutionaire Rusland had Stravinsky ook veel contact met ruimdenkende artiesten, schrijvers en collega-componisten. Toch was zijn episode in Rusland van korte duur. Stravinsky ontgroeide al snel de nationalistische esthetiek van zijn collega's, en anders dan Prokofjev, Sjostakovitsj en Chatsatoerjan wachtte hij niet tot het uitbreken van de revolutie in 1917 om zijn vaderland te verlaten. Kort na de dood van zijn mentor Rimski-Korsakov in 1908, werd Stravinsky's muziek opgepikt door Sergej Diaghilev, een verre verwant van Stravinsky's moeder die in Parijs impresario was van het vernieuwende balletgezelschap Les Ballets Russes. Stravinsky ging in op Diaghilev's uitnodiging om werken te schrijven voor zijn nieuwe balletseizoen in Parijs, en zou na de Parijse première van 'De Vuurvogel' in 1910 enkel nog naar Rusland terugkeren als bezoeker.

Een Rus in Parijs

In Parijs werd Stravinsky een van de leidende figuren van het Franse modernisme, samen met ernstige vakmannen als Debussy en Ravel aan de ene kant, en de bijna absurdistische Groupe des Six aan de andere kant. Stravinsky fungeerde ook als aantrekkingspool voor andere Russische componisten, wat resulteerde in grote affiniteiten tussen het Russische en het Franse modernisme. Maar waar Debussy en zijn volgelingen zich concentreerden op parameters als kleur en harmonie, trok Stravinsky resoluut de kaart van de ritmiek. Zijn opzwepende balletten 'De Vuurvogel' en 'Petroesjka' zijn nog Russisch van signatuur, maar verraden ook een ontluikend modernisme in een richting die later het expressionisme zou worden genoemd. Met het revolutionaire ballet 'Le sacre du printemps' bekende Stravinsky definitief kleur en dwong hij het publiek om hetzelfde te doen. Tijdens de première van 'Le sacre' op 29 mei 1913 kozen de Parijse toeschouwers luidruchtig kant voor of tegen het werk, en gingen ze zelfs met elkaar op de vuist. Ondanks al het tumult, dat zelfs de muziek volledig overstemde, sleepte de opvoering zich voort tot het einde. Die schandaalpremière kwam niet volledig uit de lucht vallen: de dansers van Les Ballets Russes hadden tijdens het repetitieproces al grote bezwaren geuit tegen de

vernieuwende choreografie van eerste danser Vaslav Nijinsky. Ook het publiek was wellicht niet in de eerste plaats geschokt door de muziek. Zelfs de gemiddelde Parijse concertganger was inmiddels al enigszins gewend geraakt aan het modernisme van onder meer Satie en de Groupe des Six, die tenslotte ook hun werken uitvoerden in Parijs. De schokgolf die door de volledige kunstwereld trok, werd minstens ten dele veroorzaakt door de inhoudelijke beweging van de klassieke dans in sprookjesvorm à la Tsjaikovski, naar een rauwe esthetiek van primitief symbolisme en energie, op muziek die inderdaad vaak ronduit agressief te noemen viel.

“Een pastorale van de pre-historische wereld”

Stravinsky's 'Le sacre du printemps' bestaat uit twee delen. Het eerste deel met titel 'L'adoration de la terre' opent met een beroemde fagotsolo in het weinig verkende hoogste register van het instrument. In de ritmische delen die daarop volgen, worden twee groepen jonge meisjes, roodgekleed, achtervolgd door jonge mannen in een heidens ontvoeringsritueel. Een volgende scène staat in het teken van rivaliserende stammen die na een heilig verzoeningsgebaar de mysteriën der Aarde aanbidden. Het tweede deel, 'Le sacrifice', draait rond het mystieke vruchtbaarheidsoffer van een jong meisje. Omringd door stamgenoten raakt ze in de trance van een extatische dans die eindigt in haar eigen dood. De Franse dichter Jean Cocteau noemde het werk “een pastorale van de prehistorische wereld”.

“De Slachting van het Trommelvlies”

Even poëtisch, maar bepaald minder positief, klonk de pers de dag na de schandaalpremière. Een recensent herdoopte het werk 'Le massacre du tympan', of 'De Slachting van het Trommelvlies'. Het meest opvallende kenmerk van Stravinsky's bekendste werk is inderdaad het gebruik van dreunende en tegendraadse ritmes; moeilijk voorspelbaar en vaak bikkelhard op een manier die enkel Bartók hem nog zou nadoen. Stravinsky verlaat ook elke vorm van traditionele harmonie gebaseerd op regels, ten voordele

Kostuumontwerp van Nicholas Roerich voor 'Le sacre du printemps'

van een harmonie gebaseerd op instinct. Een belangrijke vernieuwing is de zogenaamde 'emancipatie van de dissonant', wat betekent dat wrange samenklanken niet langer hoeven op te lossen in een mooie harmonie, maar gewoon de ruimte krijgen om zelfstandig te klinken. In de plaats van logisch opeenvolgende harmonische kettingen komen zorgzaam uitgekende klanken die meer gekozen zijn omwille van hun effect dan op basis van hun grammaticale correctheid. Dat was trouwens een techniek die ook Debussy gebruikte. Het grote verschil is Stravinsky's Russische geërfde explosieve energie en de nooit aflatende frictie waarvan elke motivische cel doordrongen is. Precies dat onderscheid maakt van Debussy een impressionist en van Stravinsky een expressionist. Ondanks die moderne inslag, toont Stravinsky zich in 'Le sacre du printemps' dus ook een ware erfgenaam van de Russische traditie van Rimski-Korsakov, Glinka en Glazoenov. Naast een neiging tot hevige vitaliteit, koesterden ook deze componisten immers een fascinatie voor de volkscultuur en vooral -cultus. Recent analytisch onderzoek wijst uit dat een verbazend groot deel van Stravinsky's muzikale materiaal teruggaat op Slavische en Baltische volksmuziek. De openingsmelodie van de fagot, gemodelleerd naar een Litouws volkswijsje, is daar het meest letterlijke voorbeeld van. In andere gevallen zitten de volksmelodieën iets meer onder de oppervlakte.

Neoclassicisme

De samenwerking tussen Stravinsky en Diaghilev kwam in 1927 tot een tamelijk bruusk einde met Stravinsky's opera 'Oedipus Rex', die Diaghilev een "macaber geschenk" noemde. Deze opera markeert het begin van Stravinsky's neoclassicistische periode, waarin hij artistiek gesproken schijnbaar sterk op de rem gaat staan. Niet alleen klinken zijn neoclassicistische werken veel conventioneel, ze zijn ook opnieuw geformuleerd in traditionele vormen zoals de symfonie, de mis en de sonate. Naast 'Oedipus Rex' is de 'Psalmensymfonie' uit 1930 het bekendste werk uit deze periode. In deze koorsymfonie in drie delen grijpt Stravinsky inderdaad terug naar een begrijpelijke, duidelijk gestructureerde en grotendeels consonante muzikale toonspraak. Ondanks de term 'neoclassicisme' blikt Stravinsky niet terug op het classicisme van Mozart en Haydn, maar gaat hij nog verder in het verleden graven, meer bepaald naar de liturgische traditie van de renaissance en de barok. Deze vorm van

esthetische anti-beweging valt ook op in de uitzonderlijke orkestratie: Stravinsky vermijdt de warme klankkleuren van de strijkers (namelijk van de violen en altviolen) en van de klarinetten omdat hij alle associaties met romantische sentimentaliteit overboord wil gooien. Tegelijk breidt hij het orkest sterk uit, met onder meer de belangrijke toevoeging van twee piano's en een contrafagot.

Apollinisch en Dionysisch

Stravinsky baseerde zijn 'Psalmensymfonie' op Latijnse teksten uit de Vulgaat, een volkse Bijbelvertaling uit de late vierde eeuw. De psalmen worden gezongen vanuit het standpunt van de zondige en vaak lijdende mens, die vertrouwt in uiteindelijke redding door de almachtige God. Voor dit expliciet religieuze werk gebruikt Stravinsky op vele plaatsen muzikale technieken die van oudsher met de liturgie worden geassocieerd. De dubbelfuga in het tweede deel schreef hij uit met een enorme technische precisie en volgens de strikte regels van de kunst. Ook het barokke belang van tekstverstaanbaarheid onderstreept hij meerdere malen, door de vele herhaalde noten in de koorpartijen. Afgewisseld met stiltes maakt deze reciterende stijl het muzikale geheel opvallend statisch maar tegelijk ook intens. De slotpassage van het werk is daar een goed voorbeeld van. Ten tijde van het fenomeen zelf werd het neoclassicisme vaak geïnterpreteerd als een vorm van pastiche ("Mozart met de verkeerde noten"), wat het bij collega's als Milhaud en Poulenc soms ook was. Door de aanwezigheid van Stravinsky's modernistische aspecten zoals de typerende klankarchitectuur en instrumentatie schiet die interpretatie echter tekort. Bij Stravinsky zien we eerder een aliëneringstechniek: hij plaatst iets dat heel vertrouwd is in een onverwachte context, en verleent zijn muziek op die manier een nieuwe betekenis met een groot instinctief gehalte dat ook 'Le sacre du printemps' karakteriseert. Zo zet Stravinsky de universaliteit van muzikale middelen, én het tijdloze geloof in het transcendente, opvallend in de verf. Hoe onoverbrugbaar de afstand ook lijkt tussen de christelijke toewijding van de 'Psalmensymfonie' en het heidense en moreel afzijdige karakter van 'Le sacre du printemps', toch zijn er structurele verwantschappen: het transcendente, de verlossingsidee en de mystieke kracht van de ons omringende natuur zijn in beide werken de drijvende kracht. Het lijkt er dus eerder op dat Stravinsky dezelfde esthetiek tweemaal

verkondigde: in een Dionysische toonspraak en in een Apollinische.

Stravinsky in de VS

In 1939, met Europa aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog, verhuisde Stravinsky naar de Verenigde Staten, waar hij was uitgenodigd als gastdocent in Harvard. Langs de ene kant was Stravinsky's Amerikaanse periode het startschot van een nieuwe experimentele fase, waarin hij onder meer de nabijheid opzocht van Arnold Schönberg, een mede-balling die inmiddels de beruchte twaalftoons-techniek had ontwikkeld. Langs de andere kant voelde Stravinsky zich in de Verenigde Staten meer gebonden aan het dictaat van de commerciële markt. Zijn dansbare 'Tango' uit 1940, oorspronkelijk voor piano, is het eerste werk dat Stravinsky in de VS schreef, en draagt inderdaad de onmiskenbare stempel van de Amerikaanse muziekindustrie. In 1942 componeerde hij 'Four Norwegian Moods' voor een film over de mislukte bevrijdingspoging van Noorwegen door de geallieerden. Twee jaar later diende zijn 'Scherzo à la Russe' eveneens voor een oorlogsfilm, die zich ditmaal afspeelde in Rusland. Toch plooidde Stravinsky zich niet dubbel voor de wensen van zijn opdrachtgevers. 'Four Norwegian Moods' werd zelfs afgewezen door de opdrachtgever in Hollywood omdat de muzikale stijl te eigenzinnig was. Nochtans had Stravinsky letterlijk gedaan wat hem was opgedragen: hij transformeerde vier Noorse volksmelodietjes tot een orkestrale suite in de stijl van de Noorse componist Edvard Grieg, zonder evenwel een spoor van diens romantische sentimentalisme over te nemen. In het 'Scherzo à la Russe' hanteert Stravinsky hetzelfde bijna ironische procedé, maar dan in de inmiddels lang vervlogen stijl van Rimski-Korsakov. Zo toont Stravinsky zich opnieuw een wonderlijk componist: geen hybride oproerkraai met vele gezichten, maar eerder een geniale modernist die met een strakke pokerface verschillende nieuwe wegen blootlegde voor de twintigste-eeuwse muziek.

Stravinsky in 1964 © Erich Auerbach

Igor Stravinsky Psalmensymfonie

Exaudi orationem meam, Domine (Psalm 38)

Exaudi orationem meam, Domine, et deprecationem meam;
auribus percipe lacrimas meas.
Ne sileas, quoniam advena ego sum apud te,
et peregrinus sicut omnes patres mei.
Remitte mihi, ut refrigerer
priusquam abeam et amplius non ero.

Exspectans exspectavi Dominum (Psalm 39)

Exspectans exspectavi Dominum,
et intendit mihi.
Et exaudivit preces meas,
et eduxit me de lacu miseriae et de luto faecis.
Et statuit super petram pedes meos,
et direxit gressus meos.
Et immisit in os meum canticum novum,
carmen Deo nostro.
Videbunt multi, et timebunt,
et sperabunt in Domino.

Alleluia! Laudate Dominum in sanctis eius (Psalm 150)

Alleluja. Laudate Dominum in sanctis ejus;
laudate eum in firmamento virtutis ejus.
Laudate eum in virtutibus ejus;
laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus.
Laudate eum in sono tubae;
laudate eum in psalterio et cithara.
Laudate eum in tympano et choro;
laudate eum in chordis et organo.
Laudate eum in cymbalis benesonantibus;
laudate eum in cymbalis jubilationis.
Omnis spiritus laudet Dominum!
Alleluja.

Budapest Festival Orchestra

muzikale leiding
Iván Fischer

1ste viool

Tamás Major
Zoltán Tuska
Violetta Eckhardt
Mária Gál-tamási
Radu Hrib
Erika Illési
István Kádár
Péter Kostyál
Eszter Lesták Bedő
Oláh Gyöngyvér
Tímea Iván
Csaba Czenke
Emese Gulyás
Gábor Sipos
Rosa Hartley
Emma Gibout

2de viool

János Pilz
Györgyi Czirók
Tibor Gátay
Krisztina Haják
Zsófia Lezsák
Levente Szabó
Zsolt Szeffcsik
Antónia Bodó
Noémi Molnár
Anikó Mózes
Zsuzsa Szlávik
Sophia Mockler,
Gabriella Nagy
Pál Jász

altviool

Csaba Gálfi
Ágnes Csoma
Cecília Bodolai
Zoltán Fekete
Barna Juhász
Nikoletta Reinhardt
Nao Yamamoto
Marie Haumann
Natalie Loughran
István Polónyi
István Rajncsák
György Fazekes

cello

Péter Szabó
Lajos Dvorák
Éva Eckhardt
György Kertész
Gabriella Liptai
Kousay Mahdi
Rita Sovány
Orsolya Mód
Sinead O'Halloran
György Markó

contrabas

Zsolt Fejérvári
Attila Martos
Károly Kaszás
Géza Lajhó
László Lévai
Csaba Sipos
Naomi Shaham
Alajos H. Zováthy

fluit

Gabriella Pivon
Anett Jóköldi
Berta Bánki
Máté Bán
Fruzsina Varga

hobo

Johannes Grosso
Eva Neuszerova
Nehil Durak
Bea Berta
Clement Noel

klarinet

Ákos Ács
Rudolf Sztitka
Roland Csalló
Daniel Roscia
Ákos Pápai

fagot

Dániel Tallián
Sándor Patkós
Gordon Fantini
Zoltán Kovács
Mihály Duffek

hoorn

Zoltán Szőke
András Szabó
Dávid Bereczky
Zsombor Nagy
Mees Vos
János Keveházi
Péter Erdei
Gergely Molnár

RIAS Kammerchor

trompet

Tamás Pálfalvi
Zsolt Czeglédi
Tamás Póti
Bence Horváth
Zoltán Tóth

trombone

Balázs Szakszon
Attila Sztán
János Angyal
Csaba Wagner

tuba

Bazsinka József
jr. Bazsinka József

pauken

Roland Dénes
Ádám Maros

slagwerk

László Herbolj
István Kurcsák
Gábor Pusztai
Boris Boudinov

harp

Ágnes Polónyi

piano

Dávid Báll
Marouan Benabdallah

gitaar

András Csáki

ass. muzikale leiding
Alejandra Urrutia

sopraan

Iris-Anna Deckert
Eva Friedrich
Sara Gouzy
Anna Herbst
Katharina
Hohlfeld-Redmond
Mi-Young Kim
Sarah Krispin
Anette Lösch
Anja Petersen
Stephanie Pettilaurent
Inés Villanueva
Dagmar Wietschorke
Viktoria Wilson

alt

Ulrike Bartsch
Andrea Effmert
Karola Hausburg
Katharina Heiligttag
Franziska Markowitsch
Anna Kunze
Eva B. Landro
Hildegard Rützel
Anna Schaumlöffel
Claudia Türpe

tenor

Volker Arndt
Joachim Buhrmann
Jörg Genslein
Minsub Hong
Vincent Lesage
Christian Mücke
Volker Nietzsche
Tobias Pöche
Kai Roterberg
Masashi Tsuji

bas

Stefan Drexelmeier
Clemens Heidrich
Ingolf Horenburg
Wieland Lemke
Matthias Lutze
Paul Mayr
Rudolf Preckwinkel
Michael Rapke
Andrew Redmond
Johannes Schendel

Budapest Festival Orchestra o.l.v. Iván Fischer © Ian Douglas

Budapest Festival Orchestra

In 1983, toen dirigent Iván Fischer en pianist Zoltán Kocsis beslisten om een nieuw symfonisch orkest op te richten, had niemand kunnen raden dat dit het begin was van één van de meest succesvolle en opwindende muzikale avonturen zowel in Hongarije als op de internationale podia. In het begin gaf het Budapest Festival Orchestra een maximum van vier of vijf concerten per jaar, maar in 1992 werd het aangesteld als permanent orkest van Boedapest, de hoofdstad van Hongarije. Vanaf dat moment werd het orkest door publiek en kritiek beschouwd als de ware erfgenaam van de muzikale tradities van Hongarije en Centraal-Europa, dat deze wortels een nieuwe dynamiek en verjonging zou geven. Nu is het Budapest Festival Orchestra een van de meest gevraagde ensembles binnen de internationale muzikale scène. Het orkest is een welkome gast zowel op vooraanstaande muziekfestivals in Salzburg, Luzern, Parijs, Londen, ... en in de belangrijkste concertzalen, gaande van het Musikverein en het Konzerthaus in Wenen tot Carnegie Hall in New York, Théâtre des Champs-Élysées in Parijs en het Concertgebouw in Amsterdam. Artiesten van wereldklasse hebben reeds met het orkest samengewerkt: Sir Georg Solti, Kurt Sanderling, Charles Dutoit, Edith Mathis, Sandor Végh, Yehudi Menuhin, Gidon Kremer, András Schiff, Eliahu Inbal, Marek Janowski, Agnes Baltsa, Martha Argerich, Radu Lupu, Thomas Zehetmair, Vadim Repin, Richard Goode en anderen. Ook de operaprojecten van het orkest oogstten succes: 'Cosi fan tutte', 'Idomeneo', 'Orfeo ed Euridice' en 'Un Turco in Italia'. De

serie van drie concerten ter herdenking van de vijftigste verjaardag van de dood van Bartók werd tijdens het seizoen 1995-96 in Boedapest, New York, Parijs, Keulen, Frankfurt en Brussel uitgevoerd. Over verschillende jaren gespreid voerde het orkest de symfonische cyclus van Mahler uit in Boedapest, Lissabon, Frankfurt en Wenen. Met de Bartók-Stravinsky cyclus werd het orkest uitgenodigd in Edinburgh, Londen, San Francisco en New York. In 2005 lanceerde het orkest een jaarlijks Mahlerfestival in Boedapest. Sinds 2008 vindt er elk jaar een marathon plaats rond een andere componist. Het orkest besteedt ook ruime aandacht aan nieuwe muziek: ze speelden de Hongaarse première van werken van Oestvolkskaja, Eötvös, Kurtág, Holliger, Doráti en anderen. Het orkest gaf reeds compositieopdrachten aan componisten als Jeney, Sárosi, Lendvai, Vajda, Mártha, Melis en Vidovsky. Om een veelzijdige artistieke ontwikkeling van zijn musici te verzekeren, organiseert het Budapest Festival Orchestra ook een serie kamermuziekconcerten, een jaarlijks zomerfestival barokmuziek en concerten voor kinderen. Sinds 2003 neemt het orkest op voor het label Channel Classics. Twee opnamen werden met een Gramophone Award bekroond. Hun cd van de Eerste Symfonie van Mahler werd in 2013 genomineerd voor een Grammy Award. De opname van de Vijfde Symfonie van Mahler won onder meer een Diapason d'Or.

www.bfz.hu

RIAS Kammerchor

Het RIAS Kammerchor werd in 1948 opgericht als koor van de

radio-omroep in de Amerikaanse sector in Berlijn (RIAS) en geniet thans wereldwijd de faam van gerenommeerd ensemble in zijn soort. Als concertkoor, dat door studioproducties en concertzendingen ook verder nauw verbonden blijft met de radio-omroep, maakt het sinds 1994 deel uit van de Rundfunk-Orchester und -Chöre GmbH Berlin. Na Günther Arndt heeft het RIAS Kammerchor vooral onder de leiding van Uwe Gronostay zijn specifiek artistiek profiel uit het zelfstandig bestaan als kamerensemble ontwikkeld. Het is gebaseerd op a-capellawerk en biedt de zangeressen en zangers de flexibiliteit, om in iedere constellatie - van solist, klein of groot ensemble - met een vaste stijl te musiceren. Het kamerkoor bouwde doorheen de jaren een breed en gevarieerd repertoire op en stond, na Gronostay, tot 2001 onder leiding van Marcus Creed. Daniel Reuss zette dit werk voort tot en met 2006, toen Hans-Christoph Rademann hem tot op heden mocht opvolgen als chef-dirigent en nieuwe artistieke leider. Rademann maakte reeds naam als jonge dirigent voor zijn herontdekking van pareltjes uit de Dresden koortraditie en zijn interpretatie van romantische koorwerken. Het repertoire wordt momenteel vooral gedragen door zwaartepunten in historische uitvoeringspraktijk en het zich eigen maken van werken van de twintigste en eenentwintigste eeuw. In hun 60-jarige bestaan hebben componisten als Schönberg, Krenek, Henze en Boulez, Kagel, Osborn, Tan Dun en Pärt het RIAS Kammerchor de première toevertrouwd van hun werken. Voor projecten op het gebied van de historische uitvoeringspraktijk werkt

het kamerkoor sinds 1988 regelmatig samen met vooraanstaande gespecialiseerde ensembles zoals de Akademie für Alte Musik Berlin, het Freiburger Barockorchester en Concerto Köln. Naast zijn producties met Marcus Creed heeft het koor samengewerkt met talrijke specialisten van de oude muziek, vooral met René Jacobs, Philippe Herreweghe en Nikolaus Harnoncourt. Het RIAS Kammerchor organiseert nu al sinds vijftien jaar een eigen concertreeks in de Berliner Philharmonie en is met zijn programma's te gast in binnen- en buitenland. Het koor kreeg voor zijn talrijke cd-opnamen, die vooral bij Harmonia Mundi France werden uitgegeven, vaak internationale prijzen, onder andere een Grand Prix du Disque, een Académie Charles Cros, een Edison Award, een prijs van de Deutsche Schallplattenkritik en een Cannes Classical Award.

www.rias-kammerchor.de

Iván Fischer

Iván Fischer is oprichter en muziekdirecteur van het Budapest Festival Orchestra. Sinds augustus 2012 is Fischer muziekdirecteur van het Konzerthaus Berlin en chef-dirigent van het Konzerthausorchester Berlin. Aanvankelijk studeerde Iván Fischer piano en viool, later schakelde hij over op cello. Na zijn studies compositie in Boedapest studeerde hij af in de compositieklas van Hans Swarowski in Wenen. Vervolgens werkte hij gedurende twee seizoenen als assistent van Nikolaus Harnoncourt. De internationale carrière van Iván Fischer ging van start toen hij op vijfentwintigjarige leeftijd in Londen de Rupert Foundation Conducting

Competition won. Hierdoor werd hij door alle belangrijke Britse orkesten uitgenodigd om te dirigeren. In 1983 keerde hij terug naar Hongarije, waar hij het Budapest Festival Orchestra oprichtte. Als gastdirigent wordt hij geregeld gevraagd door de Berliner Philharmoniker, Concertgebouworkest Amsterdam, New York Philharmonic, Cleveland Orchestra, London Symphony, Israel Philharmonic, Bayerischer Rundfunk Orchester, Westdeutscher Rundfunk Orchester, Orchestre National de France, Chamber Orchestra of Europe en Orchestra of the Age of Enlightenment. Als operadirigent werd Iván Fischer uitgenodigd door de English National Opera en Royal Opera House, Covent Garden en de opera's van Parijs, Zürich, Frankfurt, Boedapest en Stockholm. Hij dirigeerde ook verscheidene Mozartproducties in de Weense Staatsopera en was een tijd lang muzikdirecteur van de Opéra National de Lyon. Iván Fischer is oprichter van de Hongaarse Mahler Genootschap en 'patron' van de Britse Kodály Academy. Hij ontving een gouden medaille van de Hongaarse president en de Crystal Award van het World Economic Forum voor zijn realisaties op het vlak van internationale culturele relaties. Door de Franse regering werd hij benoemd tot Chevalier des Arts et des Lettres. In 2006 verkreeg Fischer de Kossuth Prijs, de meest prestigieuze prijs voor de kunsten in Hongarije. In 2011 ontving hij de Royal Philharmonic Award en de Nederlandse Ovatie Prijs. In 2013 werd hij benoemd tot erelid van de Royal Academy of Music in Londen.

Binnenkort in deSingel

Debussy happening

zo 24 feb 2019

11.30 uur

Antwerp Symphony Orchestra olv. Adrien Perruchon

Vrouwenkoor Conservatorium Antwerpen olv. Jan Schweiger

Selectie uit 'Préludes' (orkestratie Luc Brewaeys)

Beau soir; Clair de lune; Les Angélus; Salut Printemps ea. koorwerken

13.30 uur

Studenten Conservatorium Antwerpen

Selectie werken voor 2 piano's en piano vierhandig

Sonate voor cello en piano

Rhapsodie voor klarinet en piano

15 uur

Jean-Efflam Bavouzet piano

Ballade slave / Nocturne/ Tarentelle styrienne / Estampes /

Etudes, Boek 1 / L'isle joyeuse / Selectie uit 'Préludes'

16.30 uur

Sophie Karthäuser sopraan **Stéphane Degout** bariton **Alain Planès** piano

Selectie liederen

18 uur

Oxalys

Prélude à l'après-midi d'un faune (arr. Benno Sachs)

Syrinx voor fluit solo

Sonate voor fluit, altviool en harp

Six épigraphes antiques (arr. J.M. Morel)

20.30 uur

Antwerp Symphony Orchestra olv. Adrien Perruchon

Jean-Efflam Bavouzet piano

Suite 'Pelléas et Mélisande' (arr. Alain Altinoglu)

'Fantaisie' voor piano en orkest

La mer: trois esquisses symphoniques

ism.

Antwerp Symphony Orchestra, Koninklijk Conservatorium Antwerpen van de AP Hogeschool

zo 24 feb 2019 / 11.30 tot 22 uur / Blauwe zaal

€ 55, 45, 35 (basis) / € 45, 35, 25 (-25/65+) / € 10 (-19 jaar)

www.desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

**Vlaamse
overheid**

mediasponsors

Knack

dS
De
Standaard

canvas